

Cesta zvabila me je (GLORIA 123)

Na žalost imamo v slovenščini zelo malo postnih pesmi, ki opevajo motiv spreobrnjenja. Večina izmed njih je posvečena Kristusovemu trpljenju. Prav v prvem delu posta pa ta motiv v bogoslužju še ne igra osrednje vloge. Zato je sodobna pesem »Cesta zvabila me je«, ki jo je zložil Franc Gačnik, prav primerna, da jo odkrijemo za ta del cerkvenega leta.

Ozadje te pesmi je prilika o izgubljenem sinu ali o usmiljenem očetu (Lk 15,11-32). Pevci te pesmi se znajdejo v vlogi mlajšega sina, ki je od očeta trejal svoj delež in zapustil dom. V priliki je odprto, zakaj mlajši sin tako ravna. Prva kitica to razlaga tako, da nas je zvabila želja po sreči, da smo zapustili domovino. Seveda lahko razumemo domovino v tem primeru kot zakoreninjenost v krščanskem duhu, v katerem smo morda doraščali in ki nam je nekega dne postal breme, ki smo se ga hoteli znebiti. Toda sreče na ta način nismo našli. Druga kitica celo pravi, da nam je svet raztrgal svatovsko oblačilo. Tukaj pesem verjetno namiguje na priliko o svatbi, ko je kralj prišel, da bi preveril, ali so vsi gostje svatovsko oblečeni. Svatovsko oblačilo je prispodoba za nravstveno življenje v duhu evangelija, za način življenja, ki se usmerja po Božji volji in pričakuje Njegov prihod. Izguba zlatega prstana, ki odlikuje sina pomeni, da krivda in greh ogrožata naše dostojanstvo Božjega otroštva, ki smo ga prejeli pri krstu. Tretja kitica potem navezuje na priliko o izgubljeni ovci, ki v povezavi s priliko o izgubljeni drahmi pripravlja zgodbo o izgubljenem sinu. Ovca, ki je zapustila čredo, se je znašla v samoti, brez varstva in hrane, ker se je oddaljila od dobrega pastirja, ki jo vodi na zelene pašnike in ji daje ležišče ob vodah (prim. Psalm 23).

V vseh treh kiticah se torej odpira brezno, ki ga je povzročila naša krivda. Temu obupnemu položaju se v odpevu zoperstavimo s sklepom mlajšega sina, da se bo spet vrnil k očetu. V tistem domačem kraju, na hišnem pragu, bomo našli srečo, ki smo jo zgubili. Seveda moramo to razumeti v prenesenem pomenu, torej alegorično. Očetov dom ni kraj, temveč skupnost z Bogom v povezanosti z vsemi, ki vanj verujejo. Postni čas nas vabi, da to skupnost obnovimo.

Pesem nam posebno v postnem času lahko obuja hrepenenje po spreobrnjenju. Tudi v spokornih bogoslužjih jo lahko pojemo, saj v tem primeru tudi pogosto slišimo evangelij o izgubljenem sinu.

Klaus Einspieler